

Marcel Kerff is nieuwe voorzitter van RIMO Limburg

Marcel Kerff is in januari tot nieuwe voorzitter benoemd door de raad van bestuur van RIMO Limburg. Hij volgt Jan Ruyters op die na acht jaar de fakkel doorgeeft, maar wel nog lid blijft van de bestuursorganen.

Marcel Kerff (53), uit Borgloon, is lic. Germaanse filologie en gegradueerde in de sociale readaptatiewetenschappen. Hij is directeur van het Vlaams Internationaal Centrum. Eerder was hij actief als VRT-journalist en als directeur van het Regionaal Landschap Haspengouw en Voeren. In een volgend nummer zullen we de nieuwe voorzitter uitgebreid voorstellen.

vlnr Aftredend voorzitter Jan Ruyters samen met de nieuwe voorzitter Marcel Kerff.

Inspectie leidt naar perfectie

SINT-TRUIDEN - Greetje Swerts: *Mijn gsm toont twee gemiste oproepen van Claudia en zelfs eentje van Stef. Het antwoordapparaat gebiedt mij dringend terug te bellen. Wat is er nu zo dringend op mijn verlofdag? De inspecteur komt naar Sint-Truiden? Oei! Ben ik administratief wel in orde? Mijn verslagen zijn niet uitgetypt. Ik heb alleen mijn dagboeken met notities van bijeenkomsten en gesprekken.*

Als de bliksem schiet ik aan het werk. Ik moet heel wat documenten bijeen zoeken. Claudia stelt me zoals gewoonlijk gerust: "We verdelen het werk". Op twee weken tijd tover ik een vierjarig project om in een papieren klassemment met kaften per projectonderdeel. Verslagen zoeken, kopiëren en bewijsstukken met fluostift markeren. Alles ziet er professioneel uit. Het lijkt perfect.

De inspecteur is een grote, slanke man met warrige grijze haren. Zijn blik is lief en zachtvaardig. Ik ontmoet hem voor het eerst

in mijn ander project in Bommershoven. De rust die hij uitstraalt, stelt me onmiddellijk gerust. 's Anderendaags in Sint-Truiden is het een blij weerzien. Het voelt vertrouwd, alsof we elkaar al jaren kennen. "Ik vermoed dat de knelpunten van het vorig project ook hier van toepassing zijn?" begint de inspecteur. Eerlijkheidshalve bevestig ik, maar voeg er snel aan toe dat er helemaal geen klachten zijn. "Als dat het geval was, zou ik zeker de klachtenprocedure toepassen!" antwoord ik voorbeeldig. "De evaluatie met de doelgroep gebeurt regelmatig", vervolgt ik verdedigend. Als bewijs duw ik hem één van mijn dagboeken onder zijn neus. Hierin staan reacties van mijn doelgroep genoteerd.

Oppervlakkig bladert de inspecteur door mijn notities. Hij vraagt mijn meest recente notitieboek. Als ik dit voorleg, is het voldoende. Ik antwoord vlot op alle vragen, meestal met een aantal anekdotes die de inspecteur boeien en doen lachen.

Verder vraagt hij geen enkel document of schriftelijk bewijs. Hij stelt zich tevreden met de verhalen en gebeurtenissen die ik meemaakte in mijn project. Het is duidelijk dat hij zich vermaakt. Toch toon ik hem fier mijn folder van 'Onder Ons'. Hij fronst de wenkbrauwen bij het zien van mijn foto achteraan. "Ben jij dat wel? Ik herken je

hier niet in." Op de vraag of ik dan zo oud geworden ben, insinueert hij voorzichtig dat ik er nu beter uitzie. Waarop ik lachend, maar toch wat onhandig het compliment van de hand doe met de woorden die hij gebruikte in Bommershoven toen ik laaiend enthousiast mijn project positief voorstelde: "Je mag niet liegen".

GS

Greetje Swerts: Op twee weken tijd wordt een vierjarig project omgetoverd in een perfect papieren klassemment.

RIMO

INFORMATIE VAN HET OPBOUWWERK IN LIMBURG

JAN - FEB - MA '09 | Nr.1

BELGIE-BELGIQUE
P.B.
3500 HASSELT 1
12/2853

P509242

JAARGANG 12
DRIEMAANDELIJXS

SAMENLEVEN IN DIVERSITEIT

Genk pakt multiculturele uitdaging aan

Nieuw samenlevingsmodel voor een multiculturele stad

Hoe wil Genk eruit zien in 2020? Het stadsbestuur pakt de uitdagingen van een multiculturele stad aan. Genk lanceert hiervoor een gedurfd en ambitieus 'strategisch stadsproject'.

Sterktes benadrukken

Het vertrekpunt: Genk is een dynamische stad met een diverse en kleurrijke bevolking. Maar deze unieke positie roept ook vragen op. Hoe versterken we de sociale samenhang en het sociale evenwicht in de stad? Hoe garanderen we dat elke Genkenaar gelijke kansen

krijgt op ontplooiing, deelname aan de samenleving, onderwijs, werk...? Hoe maken we de diversiteit, het multiculturele karakter van de bevolking nog meer tot een troef, een sterkte?

Alle hens aan dek

De volgende jaren wil het stadsbestuur met dit 'nieuw samenlevingsmodel voor Genk' antwoorden op deze vragen. Zij wil dit doen samen met individuele Genkenaren, organisaties, instellingen en verenigingen uit de stad. "Dit is geen zaak van enkelen, maar van vele bondgenoten

die bereid zijn de krachten te bundelen," zegt burgemeester Jef Gabriels, de bezieler van het project.

Gefaseerde aanpak

Het stadsbestuur pakt dit ambitieuze stadsproject in fasen aan. Vorig jaar werden de funderingen gelegd: een klankbordgroep geïnstalleerd, belangrijke partners aangesproken, een projectbestuur geregeld. Tot het einde van dit jaar gaan allerlei gesprekken door met sleutelfiguren, bedrijven, verenigingen en scholen. Er komen babbels op de bus, aan schoolpoorten, op de markt, in de wijken...Er zullen themagesprekken en debatten plaatsvinden.

Uitdagings, geen uitdagers

Het stadsbestuur doet hiervoor een beroep op Genkenaren die geloven in het project. Die krijgen een opleiding om met hun stadsgenoten in dialoog te gaan. Daarom noemt men hen uitdagers. De uitkomst van al deze gesprekken en gedachtenwisselingen staan niet op voorhand vast. Het zijn met andere woorden geen uitdagers van een vooropgezet beleidsplan.

Voorloper

Genk wordt geconfronteerd met problemen die onvermijdelijk zijn in de evolutie naar een multiculturele samenleving: segregatie, onverdraagzaamheid, leerachterstanden, demografische verschuivingen,... De stad gaat die problemen niet uit de weg. "Conflicten tussen 'migranten' en 'ingezetenen' zijn logisch en heilzaam", zegt Paul Scheffer elders in dit blad. Het Genkse stadsbestuur lijkt dat goed te beseffen en kiest er met dit stadsproject voor haar bevolking te begeleiden op weg naar een gemeenschappelijke toekomst. Daarmee positioneert de stad zich als voorloper in de aanpak van dit soort problemen.

PW/PM

COLOFON

Teksten: Ellen Hendrix, Jef Lingier, Peter Meeuwissen, Greetje Swerts, Nele Van Nieuwenburgh, Sema Yildiz en Peter Weyns.

Coördinatie: Lucrèce Ory

Eindredactie: Peter Meeuwissen

Foto's: RIMO Limburg, ZWIEP en Tom Palmaers

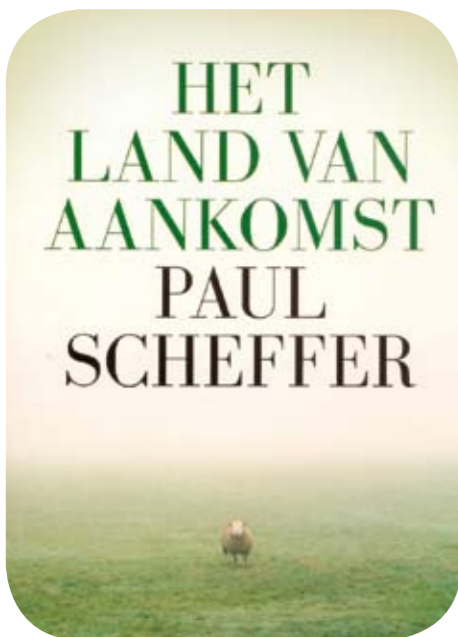
Vormgeving: Kristel Moors

Druk: Drukkerij Aerts

RIMO LIMBURG

Marktplein 9 b 21
3550 Heusden-Zolder
tel. 011/22 21 96 - fax: 011/22 94 31
www.rimo.be

Land van aankomst → land van toekomst

Conflicten zijn logisch

Aan het woord is Paul Scheffer in zijn opgemerkt boek "Het land van aankomst" (De Bezige Bij, 2007). Hierin beschrijft Scheffer met veel kennis van zaken de migratieproblematiek. Zijn standpunt is dat conflicten tussen migranten en de inwoners van de landen waar zij terecht komen het logisch gevolg zijn van een verlies. Nieuwkomers verliezen hun vertrouwde omgeving. Ingezetenen verliezen ook hun vertrouwde omgeving. Het heeft geen zin om je kop in het zand te steken voor deze conflicten. "We kunnen hopen dat die niet gewelddadig worden uitgevochten," zegt Scheffer. Maar botsingen zijn volgens hem onvermijdelijk.

Vechten is hechten

"Conflicten hebben een heilzame werking," schrijft hij. "Wrijvingen zijn een onderdeel van de moeizame zoektocht naar een manier waarop nieuwkomers en ingezetenen kunnen samenleven. Dat degenen die er al waren en die hun wereld zagen veranderen door de migranten, teruggrijpen naar een idee over de gemeenschap die er was voordat alles anders werd, is een begrijpelijke reactie. Het is niet goed om mensen die zich niet meer thuis voelen in hun eigen buurt voor te houden dat we ons niet tegen de stroom

van de tijd in moeten bewegen. Vechten is geen bewijs van mislukking van het integratieproces, maar een noodzakelijke fase in een hechtingsproces," aldus Scheffer.

Verstrikt in sociaal vangnet

"Het belangrijkste verschil met vroegere migratie is de sociale zekerheid", zegt Paul Scheffer. "Migranten kunnen vandaag een beroep doen op een niveau van bescherming dat zonder precedent is in de geschiedenis. Dat wil niet zeggen dat ze huis en haard hebben verlaten om hier van een uitkering te genieten. Dat ze verstrikt geraakt zijn in het vangnet van de sociale zekerheid, kan je zowel henzelf als de ontvangende samenleving aanrekenen."

Godsdienstvrijheid is godsdienstkritiek

"Specifiek aan deze migratie is ook dat de migranten de islam meebrachten. Een godsdienst die zichzelf nu moet heruitvinden in een seculiere, liberale omgeving," aldus Paul Scheffer. Dat de islam er is, is volgens Scheffer een onomkeerbare werkelijkheid. Godsdienstvrijheid is volgens hem de enige manier om uit het conflict met de islam te komen. "Maar moslims die zich op het principe van de godsdienstvrijheid beroepen, moeten tegelijk godsdienstkritiek aanvaarden.

PW

"Het is niet verwonderlijk dat nieuwkomers en ingezetenen op een vergelijkbare manier reageren. De oorzaak van hun onrust is dezelfde. Migrant en hun kinderen geraken op drift omdat ze hun vertrouwde omgeving moeten achterlaten. Autochtonen geraken op drift door de veranderingen in hun dagelijks leven." Beide groepen moeten elkaar vinden op hun zoektocht naar hun gemeenschappelijke land van de toekomst

Studiedag - Hoe samen verder?

Interculturele projecten gewikt en gewogen 23 april, Houthalen

RIMO Limburg i.s.m. Provinciaal Integratiecentrum Limburg en Vormingplus Limburg.

De samenleving wordt steeds meer gekleurd. Nieuwe Belgen van allochtone origine wonen en werken hier, hun kinderen gaan hier naar school. Maar vaak leven we naast elkaar. **Het lijken soms gescheiden werelden. Toch moeten we samen verder. Hoe overbruggen we de kloof?**

Tal van projecten proberen de segregatie te lijf te gaan. Slagen zij daarin? Wat werkt? Wat werkt niet? Waar moet je rekening mee houden als je interculturele relaties wil versterken? Op deze studiedag houden we een 10-tal projecten tegen het licht. Praktijkmensen en deskundigen geven commentaar. Deze studiedag biedt inspiratie aan praktijkwerkers en beleidsmakers uit samenlevingsopbouw, integratiewerk, vormingswerk, minderhedensector, sociale huisvestingsmaatschappijen en lokale besturen.

Programma, wegbeschrijving en inschrijving via www.rimo.be.

23 april
Houthalen

Sinterklaas en Nasreddin Hodja samen op stap

BERINGEN - De Sint reed niet met zijn paard over de daken. De Nasreddin Hodja zat niet achterstevoren op zijn ezeltje. De twee wijze mannen liepen gewoon door de straten. Kinderen juichten van de pret als zij langskwamen om snoepjes uit te delen.

Buurtopbouwwerkster Sema Yildiz: "Bij de Belgische kinderen staat Sinterklaas bekend als een grote kindervriend. In de Turkse traditie neemt de Hodja eenzelfde plaats in. Wij nodigden de twee figuren samen uit in de wijken Steenveld en De Posthoorn. Aan de vensters van de huizen hingen ingekleurde tekeningen. Zo wisten we aan welke huizen we moesten stoppen om snoepzakjes uit te delen. Dat de kinderen geen schrik hadden van de vriendelijke Zwarte Piet, zie je op de foto. Als je goed kijkt, zie je zwarte vegen op het kindergezichtje. Die zijn van de knuffels van Piet." SY

Waterschei beweegt

GENK - De buurtwerking van Waterschei tekende in op de campagne "Limburg beweegt", waarmee het Provinciebestuur vorig jaar de Limburgers aanzette om "hun stappen te tellen". Samen sporten was ook een leuke kans om mensen van verschillende herkomst bijeen te brengen.

"Ik probeer elke dag meer"

Buurtwerkster Ellen Hendrix: "We maakten er een groepsgebeuren van, met wekelijkse bijeenkomsten voor de deelnemers. De meeste deelnemers waren tussen de 40 en 60 jaar. De oudste was 75. We bereikten voornamelijk vrouwen: Marokkaanse, Turkse, Italiaanse, Spaanse en Belgische. Maar ook enkele Marokkaanse en Italiaanse mannen. Een enthousiaste deelnemster zei: "Ik probeer elke dag meer stappen te zetten". Een andere deelnemster: "Elke middag kijk ik hoeveel ik er op mijn 'machientje' heb staan en dan ga ik nog wandelen als het er niet genoeg zijn."

Blote voeten

Ellen: "Westartten meteen infovergadering

Bewegen stond centraal, maar ondertussen leerden de deelnemers elkaar kennen.

over onze aanpak en verdeelden de stappentellers. Gedurende een maand kwamen we wekelijks samen. Aan de hand van het aantal geregistreerde stappen per deelnemer, berekenden we gemiddelden. We wisselden tips uit om meer stappen te doen. En we maakten samen wandelingen, bijvoorbeeld naar de mijnterril van Waterschei. Een deelnemster die er vaker ging wandelen was onze gids. We bezochten ook het Blote Voetenpad in Zutendaal. Afronden deden we met een gezonde brunch".

Herhaling wenselijk

"Na afloop hebben we de stappentellers terug ingezameld," zegt Ellen. "Dit

initiatief is zeker voor herhaling vatbaar. De interculturele contacten waren echt wel een meerwaarde. Tijdens de groepsbijeenkomsten en de wandelingen praatten mensen met mekaar, ze leerden elkaar beter kennen. Zo ontdekten de Italianen dat de Marokkaanse vrouwen met hoofddoek ook Nederlands praten. Mensen wisselden informatie uit, bijvoorbeeld over de busmaatschappij voor een uitstap. En ze moedigden elkaar aan waardoor sommigen fysiek hun grenzen verlegden. Maar ook in de dagelijkse contacten op straat of bij de bakker was de stappenteller als gespreksonderwerp nooit veraf. Mensen vergeleken gemiddelden, wisselden tips uit, moedigden elkaar aan." PW

«Boodschap met ballen» trekt politici mee in bad

De politici namen - letterlijk - een duik in het bad en reageerden op een aantal meningen die op de balletjes waren neergeschreven.

Tijdens de ludieke actie "Een boodschap met ballen" op 2 december trok de sector Samenlevingsopbouw enkele Vlaamse politici in een ballenbad. Met dit initiatief wou de sector de stem van maatschappelijk kwetsbare groepen luider laten klinken en onze beleidseisen in de aanloop naar de regionale verkiezingen kracht bijzetten. In de aanloop naar deze actie toerde RIMO Limburg eind november gedurende een week langs 30 opbouwprojecten in een opvallende auto vol rode ballen. We vroegen de mensen om hun meningen en verwachtingen op balletjes neer te schrijven. We namen de ballen mee naar de Limburgse slotdag in Genk en het nationale ballenbad in Brussel. De sector overhandigde ook een eisenpakket aan de politici. De politiek wordt opgeroepen om te investeren in de participatie van bewoners binnen de sociale huisvesting en in een experiment inzake duurzaam en energiezuinig wonen voor kansengroepen. Ook de erkenning en subsidiëring van buurtwerk en de participatie van kansengroepen in het lokaal sociaal beleid behoren tot de eisen.

Limburgse actie verbindt opbouwwerkers & vrijwilligers

GENK - Zaterdag 29 november 2008 riep RIMO Limburg alle hens aan dek om zijn "boodschap met ballen" aan de politici kracht bij te zetten. Vrijwilligers uit de projecten en RIMO-medewerkers kwamen samen op het Stadsplein in Genk. Ze gooiden rode balletjes met een boodschap in de doos bestemd voor de partijvoorzitters.

Rode ballonnen dansten op en neer. Muziek waaide voorbijgangers tegemoet. Warme soep en chocomelk hielden de gemoederen van de vele aanwezigen warm. "We voelen ons hier samen," riep één van de actievoerders enthousiast. Directeur Stef Vandebroek: "Iemand mailde mij zelfs fier te zijn om met RIMO te mogen samenwerken. De actie heeft trots gecreëerd binnen onze organisatie. Ook de samenwerking op Vlaams niveau vind ik belangrijk. Als

volgende dinsdag de boodschappen van de samenlevingsopbouw in het Vlaams Parlement weerklinken zal Limburg heel aanwezig zijn! "Voorzitster José Claes van de Draaischijf (een vereniging waar armen het woord nemen) benadrukte dat de actie erin geslaagd is om de mensen in armoede te mobiliseren. "Ik hoop dat Brussel op zijn minst iets doet met onze boodschappen." Teamverantwoordelijke Liesbeth Smeyers zei dat de actie bewees dat groepswerk verrassend mooie resultaten oplevert. "Dat moeten we meer doen."

Hoge energiekosten

Opbouwwerker Patrick Moons: "De ballen verbinden ons met collega's uit heel Vlaanderen. Het is nu aan de politici om dit krachtig signaal ernstig te nemen en om te zetten in beleidsdaden. Onze actie biedt hen een unieke kans om te vertellen wat er leeft bij mensen die het moeilijk hebben in deze samenleving." Buurtwerkster

Een warme sfeer op het Genkse stadsplein, ondanks de winterse kou.

Ellen Hendrix, één van de trekkers van de actie, kwam met haar "ballenauto" bij 30 groepen verspreid over heel Limburg. "Ik hoorde veel boodschappen, telkens zaten er nieuwe dingen tussen," zegt ze. "Maar de hoge energiekosten springen eruit. Ook de vraag naar een vertegenwoordiging in ondercomités klinkt regelmatig. De vraag naar ontmoetingsruimte voor jong en oud hoorde ik op veel plaatsen." De manifestatie in Genk werd afgesloten met enkele getuigenissen. "De sociale woningen moeten naar de minst bedeedden gaan, want de wachtlijsten zijn veel te lang," zegt Hermine uit Sint-Truiden. "Wij vragen geen luxe maar wel een minimum aan comfort. Goed geïsoleerde huizen zijn zeker geen overbodige luxe. Het zou onze hoge energiekosten drukken." JL

Studienamiddag

Vrijdag 13 maart, Schoonbeek (Bilzen)

Eén dag in de week gaan mensen uit verschillende Zuid-Limburgse dorpen 's middags naar een dorpsrestaurant. Geen écht restaurant, maar een zaaltje waar de tafels door vrijwilligers gedekt zijn. Voor 5 euro wordt er soep, hoofdgerecht en dessert opgediend. Het concept is eenvoudig, maar de impact groot.

Dorpsrestaurants brengen mensen samen, stimuleren onderlinge hulp, versterken de dorpsgemeenschap, activeren mensen, laten senioren toe om langer in eigen omgeving te wonen, creëren sociale tewerkstelling en zinvol vrijwilligerswerk, herwaarderen parochiezaaltjes en zijn een springplank voor nieuwe dorpsvoorzieningen. De dorpsrestaurants zijn een succesverhaal.

Op 13 maart verklappen we het geheim van ons recept. We nodigen u uit om - ook letterlijk - te komen proeven. Op de plek waar het vier jaar geleden allemaal begon.

Programma, wegbeschrijving en inschrijving via www.dorpsrestaurant.be
Organisatie: RIMO Limburg, Stad Bilzen, OCMW Hoeselt & OCMW Riemst.

Dorpsrestaurants als medicijn tegen eenzaamheid

Karel Bollen:
"Wij sprongen
blijkbaar in het gat
in de markt"

BILZEN-RIEMST - Met ruim 300 maaltijden per week zijn de dorpsrestaurants een groot succes. Wat klein begon in de wijk Schoonbeek, groeit stilaan uit tot een echte keten. Zeven restaurants zijn er al.

"We bereiken twee groepen" zegt opbouwwerker Karel Bollen. "Enerzijds ouderen die thuis alleen hun potje koken - of helemaal niet koken - en die dit initiatief aangrijpen om te komen eten. Daarnaast zijn er de meer kwetsbare mensen. Het dorpsrestaurant creëert samenhang tussen de twee groepen. Eén van de neveneffecten is ook dat bejaarden langer in hun eigen omgeving kunnen blijven. Een klant zei: 'Het is een reden om ons aan te kleden. We moeten naar buiten komen om te gaan eten. We ontmoeten daar mensen. We hebben daar ons eigen compagnie.' Mensen met een heel klein inkomen krijgen twee euro korting. Dat gebeurt in samenspel met OCMW's en het St. Vincentiusgenootschap. Er komen ook gegoede mensen eten.

Een goeddraaiend team en de medewerking van verenigingen zijn belangrijke succesfactoren.

Het feit dat mensen het financieel beter hebben, betekent daarom nog niet dat zij geen sociale behoeften hebben. Doordat we een gemengd publiek bereiken, werkt het dorpsrestaurant integrerend."

Succesfactoren

Karel: "Ik heb een goeddraaiend team. Een dikke troef is de aanwezigheid van Truus in ons team. Zij had ervaring in de horeca. Medewerkster Nadine is dan weer heel ordelijk en doet nu de hele financiële rompslomp. Fatima is heel flexibel en kan overal worden ingezet. Lucrèce doet de administratie. Ik zit op rozen met zo'n team. Een tweede succesfactor is de

medewerking van de verenigingen in de dorpen. Ook zij leveren sterke figuren. De onvoorwaardelijke steun van de stad Bilzen is een enorme meerwaarde voor het project. Daardoor is de continuïteit verzekerd. De betrokkenheid van de zelfstandigen en de zaaluitbaters levert voordelen op voor alle partijen, want zij hebben er ook baat bij dat de zaal wekelijks verhuurd wordt. Natuurlijk sprongen wij in het gat in de markt. Er is blijkbaar een grote nood aan gezellig eten samen met dorpsgenoten. Het is een medicijn tegen eenzaamheid. Er is zelfs één van onze klanten die dagelijks van restaurant naar restaurant reist." JL

MIJN GEDACHT !

“Het gaat niet om het eten, het gaat om de gezelligheid”

BILZEN - Fina Slechten (78 jaar) is een trouwe klant van het dorpsrestaurant in Schoonbeek. Met haar enthousiasme steekt ze iedereen in het dorp aan om te komen eten. Fina praat honderduit, de woorden vloeien uit haar mond. Haar kalfsragoût werd er koud van.

“Ik kijk er altijd naar uit om te komen eten. Het is altijd een belevenis. Hier kom ik graag. Echt waar. Als ik nieuwe kleren heb, dan doe ik die altijd aan om te komen eten. Ik ben alleen, mijn man is al 20 jaar dood. Hier hebben we al dikwijls ons amusement gehad. Zoals die keer dat het karaoke was. Een bonte namiddag noemen ze dat.”

“We hebben hier een goede tafel. Ik heb al verschillende mensen meegebracht.

We zitten hier met ons achten al twee jaar aan dezelfde tafel. We houden het goed vol. We hebben allemaal onze vaste plaatsen. Hier komt ook altijd een man in een rolstoel. Hij zegt dat hij zich hier heel gelukkig voelt. Anders ziet hij op een hele week alleen de kinesist. Het gaat niet om het eten, het gaat om de gezelligheid.”

“De prijs voor een volledige maaltijd valt mee. Voor 5 euro koop je in de shopping in Genk nog geen broodje met kaas. Ik heb een klantenkaart. Als ik 15 stempels heb, mag ik 1 keer gratis eten.”

“De meisjes hier (ze heeft het op de vrijwilligers) zorgen goed voor de mensen. Ze zijn allemaal even vriendelijk. Ik zeg altijd: ge moet willen meedoen. Ik doe altijd mee, altijd en overal waar ik kom.

Ik ben content met het kleine dat ik heb. Reizen kan ik niet meer gelijk vroeger. Ik zit vol artrose. Ik ben ook al 78 jaar. Ik heb thuis alleen mijn hond. Ik praat met Sloeberke, dat is mijn huisgenoot.”

“Het eten is lekker en af en toe zelfs feestelijk. Als het lekker is, zeg ik het aan de meisjes. Als het al eens iets minder is, zeg ik het ook. Zoals die ene keer dat we hete bliksem kregen. Dat was heel pikant. Dat is de enige keer dat ik het niet lustte.”

JL

Fina is een trouwe klant van het dorpsrestaurant in Schoonbeek.

DORPSRESTAURANTS

“Door het vrijwilligerswerk ben ik opengebloeid”

Nele is vrijwilligster in het dorpsrestaurant in Schoonbeek.

BILZEN - “Vanuit het ziekenhuis waar ik verblijf, ben ik gestart met vrijwilligerswerk in het dorpsrestaurant in Schoonbeek”, vertelt Nele. “Ik help nu twee dagen per week: op maandag- en vrijdagmiddag. Bovendien volg ik bij dezelfde organisatie op woensdag computerles.”

“Het initiatief kwam van de verpleegkundige. Zij wilde dat ik op die manier mijn plaats in de samenleving geleidelijk zou innemen. Eerst stond ik er weigerachtig tegenover, maar achteraf heb ik toch toegestemd. Ondertussen ben ik er al sinds juni 2008 aan de slag en goed ingeburgerd.

In het begin was ik heel onzeker en hield ik me zo onopvallend mogelijk op de achtergrond. Daarom bleef ik in de

keuken om te helpen met de afwas en de borden klaar te maken. Ik was verrast door de spontane manier waarop ik door andere medewerkers werd opgevangen. Ze stimuleerden me om meer initiatief te nemen. Nu ga ik ook al mee de zaal in om de mensen te bedienen. De eerste keren was het met een klein hartje, maar ook hier voel ik meer zekerheid. Ik krijg geregeld een complimentje, zowel van de collega's als van de mensen die komen eten.

Weet je, het dorpsrestaurant is bedoeld om mensen te mobiliseren en bij mekaar te brengen. Maar ook ik kom door dit werk meer onder de mensen waardoor ik kan openbloeien. Mijn collega's vormen een leuke groep, wat het werk ook aangenaam maakt. Zelf voel ik me er écht gewaardeerd. Kortom, ik ben enorm blij dat ik de stap naar het dorpsrestaurant heb gezet, want het is een fijne plek om te vertoeven, met fijne mensen om me heen, waar ik graag werk”.

NV

DORPSRESTAURANTS

Burgemeester Johan Sauwens: “Het brengt beweging in het dorp”

Johan Sauwens: “We gaan de dorpsrestaurants zeker verder zetten”.

BILZEN - De stad Bilzen telt vijf dorpsrestaurants (Schoonbeek, Mopertingen, Waltwilder, Hees en Munsterbilzen) en ondersteunt er ook nog twee buiten de stadsgrenzen (Vlijtingen en Kanne). “Wij geloven heel sterk in dit project,” zegt burgemeester Johan Sauwens. “Karel Bollen kan vanuit de stad op veel sympathie en waardering rekenen.”

“Opbouwwerker Karel Bollen slaagt er als geen ander in allerlei subsidiebronnen aan te boren. Hij is daar heel creatief in. Ondanks al die subsidies kost het de stad toch nog geld. Maar wij geloven heel sterk in dit project. Midden 2009 stoppen twee belangrijke subsidiëringen. Dat betekent dat we vanaf dan nog een tandje zullen moeten bijsteken. We moeten dit nu al voorbereiden. We zullen binnen de reguliere begroting middelen moeten vrij maken.”

“We gaan het project zeker niet stopzetten. Maar verdere groei kan pas overwogen worden na een financiële evaluatie. Dit succesverhaal kent zo'n omvang dat we eerst moeten kijken of we verdere uitbreiding wel kunnen betalen. Maar wees gerust: we gaan het project zeker verderzetten. We kunnen het gewoon niet maken aan enkele honderden mensen te zeggen: nu stopt het. Wij hopen natuurlijk dat Karel Bollen nog een lange tijd het project mag coördineren. Maar wees gerust, wij gaan hiermee door.”

“De dorpsrestaurants hebben niet alleen een hoge sociale toegevoegde waarde, ook naar tewerkstelling en verhuur van parochiezalen toe is het een winsituatie. En de middenstand die de eetbonnen verkoopt pikt ook nog een graantje mee. De dorpsrestaurants brengen beweging in het dorp. Daar is bijvoorbeeld het @atLASproject uit gegroeid. Senioren

konden zo laagdrempelig leren omgaan met de computer. Ik zag ook allochtone vrouwen met hoofddoek les volgen. Bewonderenswaardig.”

“Ik vind het goed dat nieuwe initiatieven kunnen rekenen op Vlaamse of provinciale subsidies. Maar men zou de gemeente voldoende middelen moeten geven om het project te kunnen verder zetten. Ik geloof erin dat heel veel dingen uit de basis kunnen groeien. Zo heeft de stad al tientallen tewerkstellingsplaatsen kunnen creëren in de sociale economie. We zoeken hiervoor een soort klaverbladfinanciering. Denk maar aan de groenwachters die energiewachters worden in de winter. In de zomermaanden onderhouden ze het openbaar groen, in de winter geven ze de inwoners tips om zuiniger om te springen met energie. Net als de dorpsrestaurants voldoen dergelijke projecten aan een reële maatschappelijke behoefte.” JL